

[Morten Lange.]

til anden forfaldet til at lempe sig efter omstændighederne, men en sådan tillempning kræver virkelig, at man skal være oldermand i gammelmandspolitikernes lav, og dertil være hr. Glistrup hermed udnævnt.

Jeg tror faktisk, at vi må anskue nytten af dette forlig på flere måder. For det første af socialdemokratiet er blevet spændt fra, og lad os da håbe, at det aldrig nogen sinde kommer tilbage til partier, som det påstår det ligner. For det andet at den borgerlige sammenrotning vi nu har set, er blevet så tydelig, at vi virkelig kan se, hvad det peger på. For det tredje at vi har set, at de nye partier, der er kommet ind på højre side i salen, ikke har bragt nogen som helst fornyelse ind i dette ting.

Så meget ligger nu klart. Der er bare én ting, som desværre ligger endnu mere uklart, end den lå før: hvad skal der gøres for at bringe rimelig orden i dette lands økonomi? Det kan man ikke vente noget svar på fra højre side i salen. Vi skal gerne give det; vi har givet det, og vi skal også give det i fremtiden, men det er i hvert fald helt klart, at dette land ikke frelses ved et valutaværn, som ingen værner.

Statsministeren (Poul Hartling):

Når vi efter mange døgn og mange timers hårdt arbejde nu er ved at slutte dette stykke politiske arbejde af, så tjener man vistnok folketingets og alles sag ved ikke at komme med en alt for lang tale eller alt for mange bemærkninger. Det kan jo ellers nok krible i én, når man sidder og hører en del af de ting, som er blevet sagt heroppefra. Man kunne nok fristes både til den ene og den anden slags polemik.

Når hr. Ømann og flere andre ordførere, som jeg ikke ved, om står længere ude end hr. Ømann, eller hvor de nu står, taler med voldsomme ord om disse asociale forslag, så må jeg altså sige, at det er lidt svært for mig at se, hvor voldsomt asocialt det er at lægge en afgift på cigaretter og spiritus og vin og øl og privat automobilkørsel. Man gør det på den baggrund, som alle har erkendt, nemlig at vi står i en alvorlig valutasisuation, som er sådan — og jeg takker for erkendelsen både fra hr. Heinesen og fra hr. Anker Jørgensen — at hvis man ikke gør noget, hvis man ikke griber ind, så kan man

meget nemt komme til en arbejdsløshed, som får et format, som vi ikke vil acceptere, og som vi ikke er vant til i dette land. Derfor vil jeg mene, at det er meget letsindigt at prøve at gejle op i befolkningen, at det skulle være asocialt at lægge afgifter på varer, som dog til syvende og sidst er luksusvarer. Det gælder ikke alle afgifterne, men det gælder en meget stor del af dem. Jeg kan ikke falde hen i nogen gråd eller fortvivlelse over, at det skal koste mere at købe disse varer, for de hører ikke til det nødvendige forbrug.

Hr. Ømann ruller op med drama, at nu vil han godt vide, hvad der egentlig er os i vente herinde, det er vel en indkomstskat efter regeringens mønster, og det skal være noget frygteligt. Det forslag, som vi har lagt frem til åben forhandling, men som vi har lagt frem med paragraffer og eksempler, viser, at af de laveste indkomster er der 150.000 mennesker, der bliver fritaget for indkomstskat, og den følgende indkomstgruppe, helt op til 80.000 kr., får væsentlige skattelettelser. Det er et skatteforslag efter regeringens mønster. Det står jeg gerne ved, og det håber jeg inderligt, at vi kan få et bredt samarbejde omkring.

Der kunne være meget mere, som man kunne være fristet til at tage op. Jeg skal lade det være, også fordi jeg ikke finder, at det gavner så forfærdelig meget med polemik eller politiske drillerier og da slet ikke, når vi nok er lidt trætte i hovedet, som vi er efter disse mange dages arbejde. Men jeg må nok have lov at sige et par ord som svar på stillede spørgsmål og især som et indlæg vedrørende det, som har beskæftiget mange, nemlig samarbejdet, samarbejdsmulighederne i folketinget, og hvordan det skal forme sig.

Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen sagde, at han lagde vægt på, at centrum i dansk politik er styrket. Han sagde, at det er dér, det foregår, og jeg kan kun sige, at det er udtalelser, jeg gerne tilslutter mig.

Når hr. Hilmar Baunsgaard siger, at han lægger vægt på, om jeg ville sige lidt om de politiske samarbejdsmuligheder, så var det åbenbart også en lille smule ud fra midterpartitankegange eller ud fra samarbejde over midten. Han bad, om jeg ville bekræfte, hvad vi har sagt flere gange, at vi nu gerne ville gå ind i boligpolitiske drøftelser,